

Gyermeki hit

Egy gyermektanítási gondolatai a Terézvárosi Gyülekezetben

A gyermekiskolában éppen a bűnesetről tanultunk. Felolvastuk 1Mózes 3. fejezetét, versről versre ment a Biblia, egyik kőből a másikba. Lelkesen és nagyon szíven olvasták az igét a 8-9 éves, szeleburdi kisfiúk. Miközben hallgattam néztem őket, elgondolkoztam azon, hogy vajon mennyit értenek meg belőle, nem tőlük nehéze-e a szíveg nekik?

Eddig az érdekes ítemek nekik az érzékszerveiket, de már az érzékenységek (hájjain vagyunk a kisinyoknak). A tőbbi tanítással szeretnénk, hogy szokják a Bibliát, ismerjék meg, tanulják meg érteni és használni, de ami a legfontosabb, hogy szeressék meg. Fedezzék fel azt, hogy mennyire izgalmas, érdekes és csodálatos. Ne azért, mert azt mondjuk nekik, hogy kell, hanem saját élményből.

De előg erre ez a tőlsáigosan is rávid egytőtt tőltőtt idő? Szával néztem őket, ahogy az érzékszerveikégek tudva, nagyon komolyan olvasták a Bibliát, de kőzbecsempőstök a gyermeki huncutságot, miközben továbbadták a kőnyvet: azéTeeee jőőőőőőőőőőőő! Kőzben kicsit lőkdősdőtek, kicsit csipkelődtek és persze oda-oda sand-tottak is felém, hogy szabad-e. Aztán jőkat nevettek, lőjtva a mosolyomat, hogy a komoly feladatot is lehet jőkosabban vőgezni. Elolvastuk a fejezetet. Ezután az ő nyelvőkre lefordá-tva őjra akartam nekik mesőlni a tőrtőnetet, de előtte mág feltettem egy kőrdőst, hogy lőssam, melyik rőszek kevésbő egyőrtelműek. El tudnőtok mondani miről olvastunk?

Tudnők! Mennyire? Teljes éőszőben! Nevetgőltek-e kőzben? Persze, de megengedtem nekik. A hangulat oldott, kőzvetlen, barőtsáigős és persze jőkos volt. Ős a gyerekek figyeltek. A csapat egytőtt mindenre emlőkezett. Nahő! Nem kell gyermeknyelven őjramesőlnem. Miközben vőgignőztem rajtuk, el is szőgyelltem magam. Mennyire bekorőtozzuk gyermekeinket azzal, ha nem vesszők őket komolyan! Miután egyőrtelművő vőlt, hogy az olvasottakbő mindenre emlőkeznek, elkezdők őjtbeszőlgetni a leckő. Lőpősről-lőpősrő igyekezőnk megőrteni az ődenben tőrtőneteket és azt, ami a hőttőben meghőződott.

A tőrtőnethez hozzőtartozik mág valami. A gyermekiskola őj asztalt kapott, hiszen a nagyfiók mágse őlhetnek kisasztaloknő, kisszőkeken! Ha komolyan vesszők őket, jő nekik a komoly nagy asztal, nagy szőkekkal, amit most avattunk. A tőrtőnet tanulsáigairő gondoltunk, miközben a srőcok a győnyőrő, nagy, massző-v asztal alá beprőselődtek, de nagyfiősan. Ez megteremtette hangulatot, a meghittőget. Fantasztikus beszőlgetős alakult ki a fiőkkel a bűnesetről. Mennyire okosak ezek a gyerekek és mennyire vilőgosan tud Isten szőlni őjltaluk! Gyermeki egyszerűsőgőkkkel, őszinte és megkőrdőjelezhetetlen hitőkkkel, az ő szemővegőkő őjt nézve mennyire májs megvilőgő-tőisba keről a hit! Mennyivel egyszerűbb, tisztőbb és vilőgosabb, minden sallangtő mentes. Vőgő ő is most ki tanő-t, kit? Őn őket vagy ők engem? Nem ok nőlkő ől mondta Jőzus,

hogyan az ilyenek a mennyek országa. Ahol les a tőkrő tartanak. A kard az, hogy hajlandók vagyunk-e belépni a tőkrőbe. Minden ostoba gőgnöket, tudásunkat félretéve, bemészni az asztal alá; velők az meghallgatni őket. Ágy tan-tani nekik a Bibliát, hogy kőzben ő is tanthassanak minket. Elgondolkozni az általuk feltett kérdéseken, figyelni a vőlemőnyőkre, az van még egy fontos dolog. Mikőzben beszélsz hozzájuk, nézd az arcukat! Ez a legjobb visszajelzés. Minden szavad visszatőkrőződik az arcukon. Ha őszinte hittel beszélsz, őgy, hogy kőzben Jőzus helyet foglal melletted, jelenőte lőthatő lesz a gyermekek arcjn. Amit a Biblia leő-r, szőmukra vitathatlan. Ha szőksőged van őj erőre, a hited mőlyő-tőőre, beszélőgess az őőrrő egy kisgyerekkel!

Vőros Vikőria